

Trần Thu Hằng

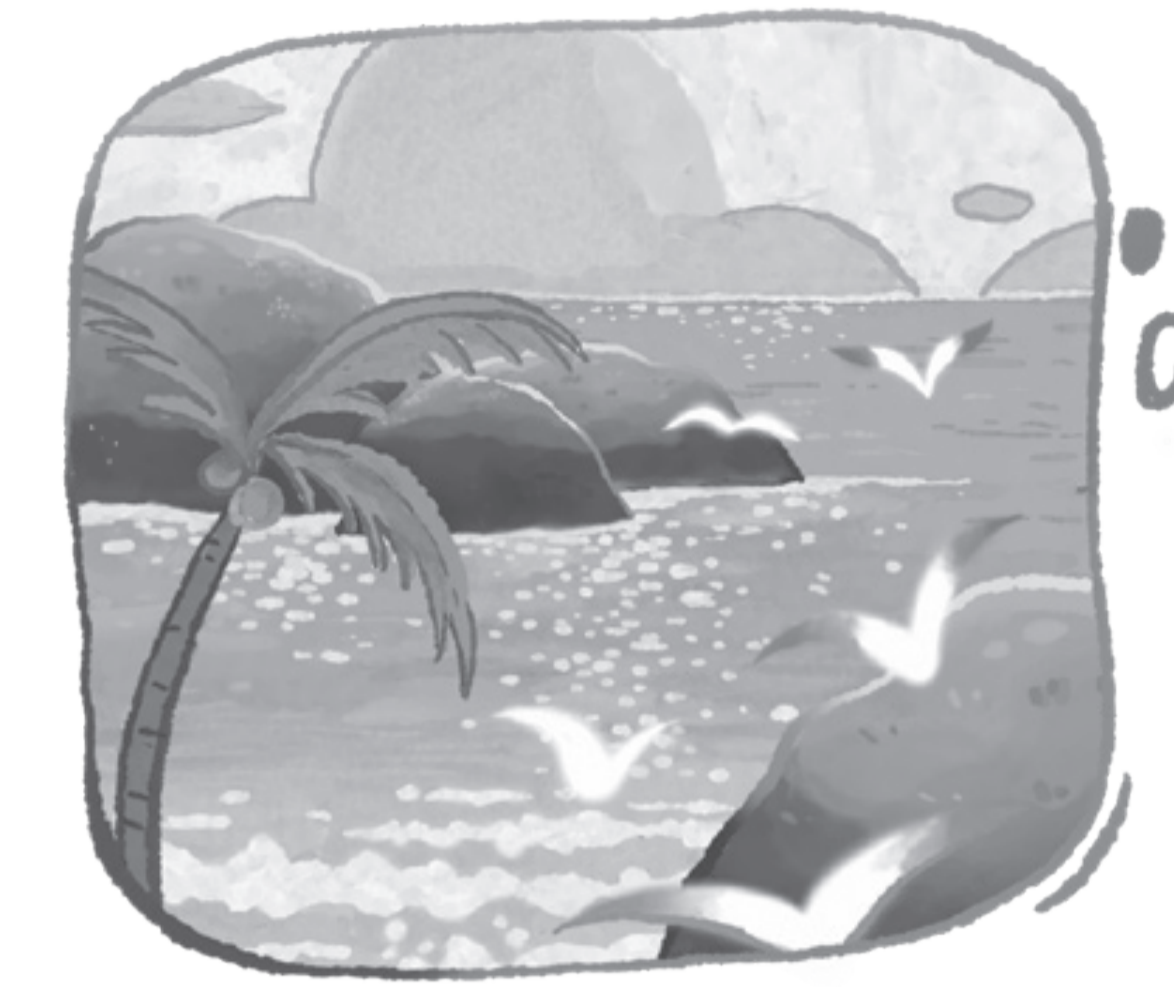
Hải âu đi tìm cha

TÁC PHẨM DỰ GIẢI THƯỞNG
VĂN HỌC KIM ĐỒNG
LẦN THỨ NHẤT 2023-2025

Tranh: Miah

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

• Hải âu đi tìm cha •

Điệp trùng và bát ngát

Mỗi buổi sáng sớm, vào lúc anh Minh đổi ca trực cho đồng đội thì Len thường sải cánh bay lên vọng gác để chào anh, sau đó bay một vòng để xem thành phố có gì mới sau một đêm say ngủ hay không. Có những ngày Len đón được những tia nắng đầu tiên chiếu xuống, và thấy cây cầu Long Hồ trắng bạc lấp lánh xa xa, thấy cả những chiếc máy bay đang cất cánh lên trời. Nhưng cũng có khi trời xám xịt, mưa tuôn ướt đầm mặt đất và cây cối trên cao, cả cái tháp viễn thông ở bưu điện cũng buồn bã đứng im nhìn ra bờ biển...

Buổi sáng hôm ấy, anh Minh không phải lên vọng gác. Len bay một mình thăm cái góc thành

phổ thân quen rồi trở về ngó nghiêng trước khung cửa sổ. Nó thấy anh Minh đặt đôi giày quân dụng ở bệ cửa phơi nắng, một lúc sau còn treo cả chiếc ba lô to thụng lên chỗ tay cầm. Len bay qua cửa sổ vào phòng, thấy hàng mũ và ba lô của các chiến sĩ đặt trên đầu tủ đều đã biến mất. Nó đứng nhìn chiếc tủ gỗ hồi lâu rồi bước đi quanh phòng như để tìm hiểu có chuyện gì mới lạ đang diễn ra ở đây, miệng kêu lên vài tiếng nho nhỏ.

Anh Minh từ đâu xuất hiện, gương mặt tươi tỉnh với nụ cười hớn hở thật lạ. Nhìn thấy Len, anh gọi:

- Len ở đâu về đây? Anh sắp được lên tàu đi công tác rồi, Len có đi cùng anh không?

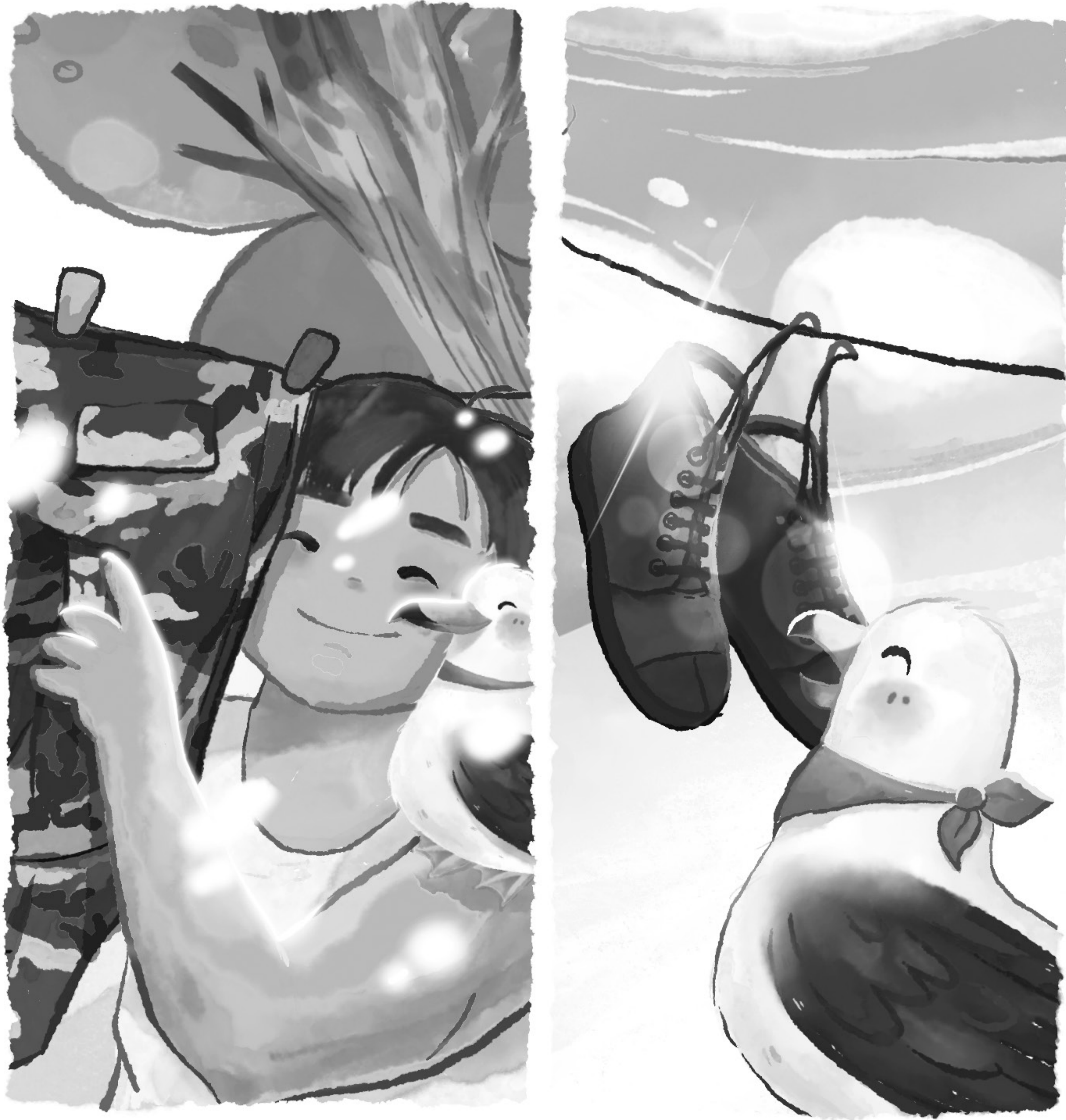
Len đập đập cánh bay lên tay anh, bám vào vai áo có đeo quân hàm mới tinh. Đôi chân chưa thật chắc khỏe, nhưng móng chân dài của Len bám vào đủ khiến anh Minh thấy nhột nhột. Len dụi dụi mỏ vào cổ áo của anh.

- Len chịu khó ăn nhiều cho khỏe để đi biển với anh. Anh đưa Len về nơi Len được sinh ra đây nhé.

Nói rồi, anh Minh nhào người với đôi giày và chiếc ba lô, chạy ù ra sân để mắc chúng lên giàn phơi quần áo bằng sắt, nơi đang treo đầy trang phục dưới nắng. Len bám vào vai anh,

cùng anh đứng ngắm những bộ quần áo rằn ri màu xanh nước biển. Anh Minh có vẻ phần khích vì những lời mình nói, và âu yếm vuốt ve bộ lông trắng xám của Len. Còn Len, nó hiểu lời của anh qua màu sắc của những bộ quần áo phơi trong doanh trại, qua sóng biển ngập bờ mỗi sáng, mỗi chiều dưới đường bay của nó, qua ánh

mắt trẻ trung của các anh. Bởi vì Len đã từng gặp đồng loại từ ngoài biển bay vào, những chú chim hải âu đã từng bay hàng ngàn hải lí và nói cho Len biết: Chú là một chú chim hải âu, và hải âu thì phải ở ngoài biển, phải biết bắt cá, phải biết báo bão...

*

Anh Minh cùng đồng đội lên xe để ra bến cảng, nơi con tàu đang đợi. Len đã ngập ngừng đứng ở gốc cây trong doanh trại một lúc trước khi quyết định bay theo các anh. Có vẻ như anh Minh quên lời hứa với Len là đưa Len theo, nhưng quả thực, anh phải đi theo đội hình đội ngũ, giống như đi hành quân, không thể mang Len vắt vẻo trên vai như mọi khi được. Ra đến cảng, anh Minh liền lao vào vị trí được phân công, bắt đầu kiểm tra máy móc, động cơ trên tàu, trong khi đồng đội anh xếp các loại hàng hóa, thực phẩm vào các khoang hàng. Nửa ngày trôi qua, những chiếc xe đưa đại biểu đến cảng, nhận thẻ lên tàu. Lúc đó, chiếc cầu đã chiến được bắc ra đón các đại biểu bước lên.

Trong thời gian đó, Len tần ngần đi quanh cột cờ đứng giữa cảng biển rộng thênh thang để nghe ngóng mọi thứ. Và Len cảm thấy choáng ngợp giữa khung cảnh núi cao ở một bên, biển rộng ở một bên. Không hề giống với những đường nét của thành phố dưới cánh bay của Len mọi ngày. Núi cao và xanh thẫm, trập trùng như bao bọc lấy đất trời. Biển thì mênh mông, mang một màu xanh thẫm thẫm, trải rộng đến nỗi Len bay gãy cánh chắc cũng chưa hết. Và bầu trời cũng một màu xanh ngắt, phủ mây trắng cuộn cuộn.